

06-09-2018

প্ৰাতঃ মুৰুলী

ওঁম্ শান্তি

"বাপদাদা"

মধুবন

"মৰমৰ সন্তানসকল - দেহ সহিত সকলোৰে স্মৃতি পাহৰি, পিতা যি হয়, যেনেকুৱা হয় তেওঁক যথার্থ ৰূপত চিনি লৈ নিজকে বিন্দু (আত্মা) বুলি উপলব্ধি কৰি বিন্দু ৰূপত পিতাক স্মৰণ কৰা"

*প্ৰশ্ন:- কি জ্ঞান এই সময়ত তোমালোকে পিতাৰ পৰাহে লাভ কৰা যিটো অন্য কোনেও দিব নোৱাৰে?

*উত্তৰ:-তোমালোক স্ত্ৰী-পুৰুষ একেলগে থাকি গৃহস্থ ব্যৱহাৰ চম্ভালি পৱিত্ৰ হৈ থাকা, এই জ্ঞান এই সময়ত পিতাই তোমালোকক দিয়ে, অন্য কোনোৱে তোমালোকক এই জ্ঞান দিব নোৱাৰে। তোমালোকেতো 5 বিকাৰৰ দান কৰিব লাগে, কিন্তু মুখ্য হৈছে কাম (ৰিপু), যাৰ ওপৰত সম্পূৰ্ণ বিজয়ী হ'ব লাগে। সৰ্বশক্তিমান পিতাৰ স্মৃতি আৰু শ্ৰীমতত চলিলেহে এই শক্তি পোৱা যায়।

*গীত:- দুখীসকলক দয়া কৰা.....(দুখিয়োঁ পৰ ৰহম কৰো....)

ওঁম্ শান্তি। সেই পিতাই বহি সন্তানসকলক বুজায়। কোন এই পিতা? এয়া সন্তানসকলে জানে, যাৰ সন্মুখত পিতা বহি আছে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিৰ যোগ বেহদৰ পিতাৰ প্ৰতি আছে। বুদ্ধিৰ যোগ এতিয়া হদৰ পিতাৰ পৰা আতঁৰাব লাগে। গোটেই দুনিয়াৰ যি মিত্ৰ-সম্বন্ধীয় আছে, আনকি এই দেহকো, দুনিয়াক সকলোকে পাহৰিব লাগে। এয়া পিতাৰ পৰা নিৰ্দেশ পোৱা যায়। পিতাই সন্তানসকলক কেতিয়াও নাপাহৰে। পিতাইতো কয় ভক্তি মাৰ্গতো তোমালোক ভক্তসকলক মই চম্ভালি আহিছো। কিন্তু ড্ৰামা অনুসাৰে তোমালোক সন্তানসকলেতো পাহৰিবই লাগিব। মায়াই পাহৰাই দিয়ে। আমি আত্মা হওঁ - এয়াও ৰাৱণে পাহৰাই দিয়ে। দেহ-অভিমানী কৰি তোলে। এয়া তোমালোক সন্তানসকলৰ পাৰ্ট (ভূমিকা)। এনেকুৱা নহয় যে তোমালোকে তাত কেৱল পিতাক পাহৰি যোৱা, কিন্তু তেওঁ যি হয়, যেনেকুৱা হয় সেই পিতাৰ স্মৃতি আৰু সুখদায়ী জ্ঞানক পাহৰি যোৱা।

এতিয়া তোমালোকে জানা বাবা কল্পই-কল্পই আহে। বাবা কেনেকুৱা - এয়াও বুদ্ধিত ধাৰণ কৰিব লাগে। মনুষ্যইতো শিৱলিংগৰ বৃহৎ চিত্ৰ তৈয়াৰ কৰিছে। বাকী সকলোৰে চিত্ৰ ঠিকেই আছে। যেনেদৰে ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু আৰু শংকৰৰ চিত্ৰও ঠিকেই আছে, মন্দিৰত পূজা কৰা হয়। কিন্তু পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ নাম, ৰূপ, দেশ, কাল যি আছে সেয়া পাহৰি যায়। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলক বুজোৱা হয় যে আত্মাৰ ৰূপ হৈছে বিন্দু। ষ্টাৰৰ (তৰাৰ) নিচিনা বিন্দু। ঙ্ৰকুটিৰ মাজত থাকে। সন্তানসকলে জানে - আমি আত্মা হওঁ। শৰীৰৰ ঙ্ৰকুটিৰ মাজত মোৰ আত্মাৰ স্থান। এয়াতো সকলোৱেই মানিব। অতি সূক্ষ্ম বিন্দুৰ দৰে। এয়াও জানা পৰমপিতা পৰমাত্মাও এনেকুৱা বিন্দু ৰূপেই হ'ব। নিজেই আহি বুজায় ময়ো বিন্দু, কিন্তু মনুষ্যই বৃহৎ ৰূপ জ্যোতিলিঙ্গ তৈয়াৰ কৰি দিলে। যেনেদৰে বুদ্ধৰো অনেক ওখ ৰূপ বনাই দিয়ে। ভক্তিমাৰ্গত পাণ্ডৱৰ শৰীৰো অনেক ওখ বনায়। ভক্তি মাৰ্গত ওখ চিত্ৰ থাকে। জ্ঞান মাৰ্গত সৰু বস্তু থাকে। পৰমাত্মাই কয় - মই বিন্দু হওঁ। ক'ৰবাত ক'ৰবাত বৰ ডাঙৰ লিঙ্গও ৰাখে। নহ'লে বিন্দুৰ পূজা কেনেদৰে হ'ব। পূজাতো নিশ্চয় ডাঙৰ বস্তুৱেই হ'ব, নহয় জানো। তোমালোকক এতিয়া বিন্দু-ৰূপৰ বিষয়ে বুজোৱা হৈছে। এই কথাবোৰতো মনুষ্যই বুজি নাপায়। তোমালোক সন্তানসকলৰো প্ৰথমতে এই বোধ নাছিল। এতিয়া যিহেতু পৰিপক্ক অৱস্থা হৈছে, সেয়েহে বুজি পোৱা এয়াতো যথার্থ কথা। যদি আৰম্ভণিৰে পৰা বাবাইও বুজালেহেঁতেন তথাপিহেঁতেন আমি বুজি নাপালোঁহেঁতেন কাৰণ বিন্দুতো কোনো বস্তু নহয়। আমি নামানিলোঁহেঁতেন। পৰম্পৰা অনুসৰি শিৱলিঙ্গ বুলি কোৱা হয়, তেনেহ'লে এয়া

আকৌ কি? সেয়েহে পিতাই বুজায় যে সেয়াও ভুল। মই যি তোমালোকৰ পিতা হওঁ, মই বিন্দু হওঁ। তোমালোকৰো বিন্দু ৰূপ। কিন্তু পূজা আদিৰ বাবে ডাঙৰ শিৱলিঙ্গ সাজে। আত্মাৰ ৰূপৰো শালিগ্রাম বনোৱা হয় কিন্তু দৰাচলতে তেনেকুৱা নহয়। আত্মা ইমান ডাঙৰ হ'ব নোৱাৰে। আত্মাক দেখা পোৱাও অতি কঠিন। এয়া বুজিবলগীয়া অতি গুঢ় কথা। আত্মাৰ ৰূপো বিন্দু। এই সৰু আত্মাতেই ৪৪ জন্মৰ পাৰ্ট নিহিত হৈ আছে। এক চেকেণ্ডে নিমিলে আনৰ লগত। ৪৪ জন্মৰ সমগ্ৰ পাৰ্ট এটি সৰু আত্মাতেই নিহিত হৈ আছে। এয়া প্ৰকৃতিৰ ডাঙৰ কথা। সমগ্ৰ পাৰ্ট বিন্দুতেই থাকে। সেই (লৌকিকৰ) নাটকতো পাৰ্ট লওঁতাজনৰ বুদ্ধিত গোটেই পাৰ্ট থাকে। সেয়া হৈছে সৰু পাৰ্ট, এই ৪৪ জন্মৰ পাৰ্টো ভালদৰে বুজিব লাগে আৰু (আনক) বুজাবলৈও যথেষ্ট যুক্তিৰ প্ৰয়োজন। ইমান সৰু বিন্দু, কিমান সৰু, কিমান শক্তিশালী! তেওঁক পৰমপিতা পৰমাত্মা বুলি কোৱা হয়। তোমালোক সন্তানসকলে তেওঁৰ সৈতে যোগ লগালে মাষ্টৰ সৰ্বশক্তিমান হৈ যোৱা। মায়াৰ ওপৰত বিজয়ী হৈ অটল, অখণ্ড, সুখ-শান্তিময় ৰাজত্ব কৰা। কিমান বুজিবলগীয়া কথা।

এয়া হৈছে পঢ়া। হওঁতে অতি সহজ। এয়া পিতাইহে বুজাব পাৰে, কোনো মনুষ্যই বুজাব নোৱাৰে। সঁচাকৈয়ে ইমান সৰু বস্তু কিন্তু নাম কিমান ডাঙৰ ৰাখে - জ্ঞানৰ সাগৰ। তোমালোকে কোৱা মনুষ্য সৃষ্টিৰ বীজৰূপ, চৈতন্য, সত্য, অবিনাশী হয়। এনেকৈ কৈ আহিছে কিন্তু কাৰো বুদ্ধিত এইটো উদয় নহয় যে - তেওঁ কি বস্তু? গুণতো অনেক গোৱা হয়। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকল পিতাৰ সন্মুখত বহি আছা। জানি গ'লা। আত্মাসকলতো সন্মুখতে থাকে। সকলো আত্মাই ব্ৰাদাৰচ্ (ভাই-ভাই)। কিমান সৰু সৰু বিন্দু, বিচাৰ কৰি চোৱা। মূলবতনৰ আমি যি চিত্ৰ আঁকো তাত বিন্দু ৰূপেই দেখুওৱা হয়। যেনেকৈ ষ্টাৰছ (তৰা বোৰ) আকাশ তন্ত্ৰৰ ওপৰত থিয় হৈ আছে, তেনেকৈ মহাতত্ত্বতো আমি এনেদৰে ষ্টাৰৰ দৰে নিজৰ নিজৰ চেক্‌শ্বনত (শাখাত) থিয় হৈ থাকিম। বৃক্ষজোপা সৰু সৰু ষ্টাৰৰ দ্বাৰা গঠিত হৈছে। তাৰপৰা আকৌ আত্মা আহে, শৰীৰ ধাৰণ কৰে - পাৰ্ট ৰূপায়ণৰ বাবে। কেনেদৰে ক্ৰমানুসাৰে আত্মবোৰ আহে - ইয়াৰ ওপৰত বুদ্ধি চলিব লাগে। প্ৰতিটো ধৰ্মৰে চেক্‌শ্বন বেলেগ বেলেগ হ'ব। পিতাই উদাহৰণ দি বুজায়। বেনিয়ন ত্ৰিৰ (বট বৃক্ষৰ) উদাহৰণো বুজায়। বহু ঠাইত হিন্দী প্ৰচলিত, সেয়েহে সন্তানসকলে হিন্দী ভাষাত বুজাব লাগে। পৰমপিতা পৰমাত্মায়ে হিন্দী ভাষাতেই বুজায়। আজিকালি য'তে-ত'তে ইয়াৰ প্ৰচাৰ কৰি থাকে। এটাই ভাষা হোৱাটোত অসুবিধা আছে। কিছুমানে ভাবে পৰমপিতা পৰমাত্মাইতো সকলো ভাষা জানে। কিন্তু এনেকুৱাতো হ'ব নোৱাৰে। অলেখ, অনেক-অনেক ভাষা আছে। সেইবোৰতো শিকিবলগীয়া হয়। পৰমপিতা পৰমাত্মাইতো একো শিকিব নালাগে। তেওঁ কল্পৰ আগতে যি ভাষাত বুজাইছিল, সেই ভাষাতেই বুজায়। বাকী ভাষাতো প্ৰত্যেকেই পঢ়িবলগীয়া হয়। পিতাই জানো পঢ়িব লাগে? তোমালোকে দেখিছা আৰম্ভণিৰে পৰা হিন্দী প্ৰচলিত হৈ আহিছে। সকলোৱে হিন্দী শিকি থাকে। ভাৰতত হিন্দীৰ প্ৰচাৰ আছে। পিতায়ে হিন্দীতেই বুজায়, পিছত প্ৰত্যেকেকে নিজৰ ভাষাত ট্ৰান্সলেচন (অনুবাদ) কৰি আনক বুজাব লাগে। পিতা আৰু পিতাৰ ৰচনাৰ পৰিচয় সকলোকে দিব লাগে। সকলোৰে সংগতি দাতা সেই এজনেই পিতা। এয়া সকলোৱে জানিব যে পিতাৰ আগমন হৈছে। পিতাই কয় - মই ভাৰততে আছোঁ। ভাৰত মোৰ বাৰ্থপ্লেচ (জন্মভূমি)। শিৱৰ মন্দিৰ, দেৱী-দেৱতাৰ মন্দিৰো ইয়াত আছে। দেৱী-দেৱতাৰ ৰাজ্যও ভাৰততে হয়। পিতাও ভাৰততে আহে। দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ স্থাপনাও ইয়াতে কৰে। গতিকে মন্দিৰো নিশ্চয় ইয়াতে লাগিব। অন্য ঠাইত ইমান মন্দিৰ নাথাকে। ইয়াততো বহুত মন্দিৰ আছে। ঘৰে-ঘৰে লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ চিত্ৰ, ৰাধা-কৃষ্ণৰ চিত্ৰ, ৰাম-সীতাৰ চিত্ৰ ৰাখে কিয়নো সেয়া ভাৰততে হৈ গৈছে। কিন্তু তেওঁলোকে কেনেকৈ ৰাজত্ব ল'লে - সেয়া পাহৰি গ'ল। চৈতন্য ৰূপত ৰাজ্য কৰি গৈছে। লক্ষ্মী-নাৰায়ণ বৈকুণ্ঠৰ মহাৰজা-মহাৰাণী। তেওঁলোকে ৰাজত্ব কৰা কিমান সময় হ'ল? এয়াও জানে। মুখেৰে কয় - যীশুখ্ৰীষ্টৰ ৩০০০ বছৰ পূৰ্বে ভাৰতত দেৱী-দেৱতাসকলৰ ৰাজ্য আছিল। গতিকে যীশুখ্ৰীষ্টৰ ২০০০ বছৰ

হ'ল নহয় জানো। সেয়েহে যিয়ে এনেদৰে কয় তেওঁলোকক এইটো কথাৰ ওপৰত বুজাব লাগে। কোৱা হয় যীশুখ্ৰীষ্টৰ 3000 বছৰ পূৰ্বে ভাৰতত দেৱী-দেৱতাসকলৰ ৰাজ্য আছিল অৰ্থাৎ স্বৰ্গ আছিল। এনে নহয় যে যীশুখ্ৰীষ্টও সেই স্বৰ্গত আছিল। সুধিবা, খ্ৰীষ্টিয়ান লোকসকল তেতিয়া ক'ত আছিল? অৰ্থাৎ তেওঁলোকৰ আত্মা ক'ত আছিল? ইছলামী, বৌদ্ধি, খ্ৰীষ্টিয়ান আদিৰ আত্মা ক'ত আছিল? এই কথা বুজোৱাতো অতি সহজ। তেওঁলোক সকলো নিৰ্বাণধাম বা নিৰাকাৰী দুনিয়াত আছিল। নিৰাকাৰী দুনিয়াও আছে, দুনিয়াত নিশ্চয় বহু নিবাসী থাকে। সকলো আত্মাৰে নিবাসস্থান মহাতত্ত্ব ৰূপী নিৰাকাৰী দুনিয়াত। তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত এতিয়া এইটো আছে যে এই সময়ত সকলো দেৱী-দেৱতাৰ আত্মা উপস্থিত আছে, সেয়েহে পিতা আহিছে, পুনৰায় দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ স্থাপনা কৰিবলৈ। ধৰিলোৱা, প্ৰথমতে কোনো ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা হয় তেতিয়া অতি ক্ষুদ্ৰ পৰিসৰৰ হৈ থাকে। সৰু-সৰু শাখা ওলাই যেতিয়া পূৰ্ণতা পায় তেতিয়া তোমালোকৰ এই ফাউণ্ডেশ্যনো (ভেটি) পুৰা হয়।

বীজ আৰু বৃক্ষৰ ৰহস্য বুজোৱাও অতি সহজ। মনুষ্য সৃষ্টিৰ বৃক্ষজোপা অনেক ধৰ্মৰ দ্বাৰা গঠিত হৈছে। বুজিও পায়, কোনোবাটো ধৰ্ম প্ৰচলিত থাকোঁতে অন্য কোনোবাটো ধৰ্ম নাথাকে। এতিয়া সৰু-সৰু ধৰ্ম ওলাইছে। আগতেতো নাছিল নহয়। সৰু-সৰু শাখাতো এতিয়া ওলাইছে। এয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা অন্য কোনেও নাজানে। আত্মা আৰু পৰমপিতাৰ বিন্দু ৰূপক নাজানে। এতিয়া বাবাই তোমালোক সন্তানসকলক বুজাইছে। তোমালোকে কোৱা, বাবা আমি আপোনাৰ সন্তান। কল্পৰ আগতেও আপোনাৰ সৈতে মিলিত হৈছিলো। আপোনাৰ সন্তান হৈছিলো। সন্তান হোৱা, পিতাৰ উত্তৰাধিকাৰী হ'বলৈ। পিতাই কয়, তোমালোক মোৰ হোৱা, তুলি ল'লো, মুখ বংশাৱলী হ'ল। তোমালোক সকলো তোলনীয়া হোৱা। বাবাইয়ো ব্ৰহ্মা মুখৰ দ্বাৰা কয় - তোমালোক আত্মাসকল মোৰ হোৱা। তোমালোক আত্মাসকলেও কোৱা - বাবা, আপুনিতো ব্ৰহ্মাৰ শৰীৰত অৱতৰিত হৈ নিজৰ পৰিচয় দিছে, আমি আপোনাৰ হওঁ। বাবা বুলি কোৱাৰ লগে লগে উত্তৰাধিকাৰৰ সুবাস আহিব লাগে। সন্তানসকলেহে ক'ব পাৰিব। এয়া হৈছে প্ৰবৃত্তি মাৰ্গ। সন্যাসীসকলৰ শিষ্য হয়, তেওঁলোক পিতা-পুত্ৰ নহয়। পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ স্বৰূপে সা-সম্পত্তি পোৱা যায়। তেওঁলোকেতো ক'ব আমি গুৰুবৰণ কৰিছো। গুৰুৰ পৰাতো উত্তৰাধিকাৰ স্বৰূপে সা-সম্পত্তি পোৱা নাযাব। তেওঁলোকেতো সা-সম্পত্তি এৰি জংগললৈ গুচি যায়। তেওঁলোকে সা-সম্পত্তি দিব নোৱাৰে। তেওঁলোক হ'ল নিবৃত্তি মাৰ্গৰ। পিতাইতো সা-সম্পত্তি দিয়ে, তেওঁলোকৰ পৰা একো নাপায়। জংগললৈ গ'লে সন্যাসী বুলি ক'ব। তোমালোকেও সন্যাসী বুলি কোৱা। তেওঁলোক হৈছে হঠযোগী সন্যাসী আৰু তোমালোক হৈছা ৰাজযোগী সন্যাসী। সন্যাসী অৰ্থাৎ 5 বিকাৰক ত্যাগ কৰোঁতা। সেয়া তোমালোকে ত্যাগ কৰা আৰু পুনৰ পৰিত্ৰ দুনিয়ালৈ গুচি যোৱা। তেওঁলোকে ত্যাগ কৰে কিন্তু পৰিত্ৰ দুনিয়ালৈ নাযায়, পতিত দুনিয়াতেই থাকে।

সেয়েহে পিতাই বুজায় আত্মা কিমান সূক্ষ্ম! ইমান সৰু বস্তুত কিমান শক্তি আছে, অবিনাশীও হয়। সেই পিতাই এই শৰীৰৰ দ্বাৰা বুজায়, তোমালোক আত্মাসকলে বুজি পোৱা। পিতাই কয় মই তেতিয়াই আহোঁ যেতিয়া কলিযুগৰ অন্ত হয়। তমোপ্ৰধান, পতিত হৈ যায়। মোক স্মৰণো তেতিয়াই কৰিব যেতিয়া সংগম হ'ব, তেতিয়াহে মই আহিম, তেতিয়াহে বিনাশৰ চিহ্নও দেখিবলৈ পোৱা যাব। সেয়াতো দেখিয়েই আছা। এতিয়া তোমালোকৰ বোধপ্ৰাপ্ত হৈছে, সেয়া আকৌ আনক দিব লাগে। এতিয়া নিশ্চয় কলিযুগৰ অন্ত হ'ব। যাদৱ, কৌৰৱ, পাণ্ডৱো আছে। মহাভাৰতৰ যুদ্ধও আছে। নিঃসন্দেহে, সেই সময়ত ৰাজযোগো শিকিছিল। পাণ্ডৱ সকলৰ বিজয় প্ৰাপ্ত হ'ল, যাদৱ, কৌৰৱৰ বিনাশ হ'ল। স্বৰ্গততো এটাই ধৰ্ম থাকে। অনেক ধৰ্ম শেষ হৈ যায়। এয়া পিতাই বহি বুজায়। সন্তানসকলে জানে বাবাৰ এই ৰাজযোগৰ শিক্ষাৰ দ্বাৰা আমি নিঃসন্দেহে দেৱী-দেৱতাৰ পদ পাওঁ। তোমালোকে পুৰুষাৰ্থ কৰা আমিতো নৰৰ পৰা

নাৰায়ণেই হ'ম। পিতাৰ উত্তৰাধিকাৰী নিশ্চয় হ'ম, সিংহাসনৰ অধিকাৰী হ'ম। যিয়ে যিমান পুৰুষাৰ্থ কৰিব সেই অনুসৰিয়ে পদ পাব। পুৰুষাৰ্থী লুকাই নাথাকে, তেওঁলোক অতি মন্ত (উল্লাসিত) হৈ থাকে। প্ৰথমে-প্ৰথমে প্ৰতিজ্ঞা কৰে। পিতাৰ জন্মৰ পাছত ৰক্ষাবন্ধন। পিতাক জানিলে প্ৰথমতে প্ৰতিজ্ঞা কৰিব লাগে। পিতাই কয় কাম মহাশত্ৰু। দানতো পাঁচোটা বিকাৰৰে কৰিব লাগে কিন্তু প্ৰথমতে মুখ্য হৈছে কাম, ইয়াৰ পৰা অতি সাৱধান হৈ থাকিব লাগে। লাগিলে স্ত্ৰীও লগত থাকক, গৃহস্থ্য ব্যৱহাৰত থাকি পৱিত্ৰ হৈ থকাটো যথেষ্ট কষ্টৰ কাম। সৰ্বশক্তিমান পিতাক স্মৰণ কৰিলে আৰু তেওঁৰ শ্ৰীমতত চলিলে শক্তি পোৱা যায়। পিতাৰ আদেশ হৈছে – লগত থাকিও, একত্ৰিত হৈ থাকিও পৱিত্ৰ হৈ থাকিব লাগে। আগতেতো স্ত্ৰী-পুৰুষ একেলগে থাকিলে জুই জ্বলিছিল (কামাগ্নি)। পিতাই কয় একেলগেই থাকা, কিন্তু জুই যাতে নালাগে। অচ্ছা।

অতি মৰমৰ কল্পৰ পাছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতাৰ বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

- (1) অন্তৰৰে পিতাক স্মৰণ কৰি সা-সম্পত্তিৰ আনন্দত থাকিব লাগে। সম্পূৰ্ণ পৱিত্ৰ নিশ্চয় হ'ব লাগে।
- (2) বিচাৰ কৰিব লাগে - "আত্মা কিমান সূক্ষ্ম আৰু ইয়াত কিমান অবিনাশী পাৰ্ট (ভূমিকা) নিহিত হৈ আছে", বিন্দু হৈ বিন্দু পিতাৰ স্মৃতিত থাকিব লাগে।

*বৰদান:- বিন্দুৰ মাত্ৰাৰ মহত্বক জানি হৈ যোৱা কথাত বিন্দু লগাওঁতা সহজযোগী হোৱা

সকলোতকৈ সৰল মাত্ৰা হৈছে বিন্দু। বাপদাদাই কেৱল বিন্দুৰ হিচাপৰ কথা কয়। স্বয়ং বিন্দু ৰূপ হোৱা, স্মৰণো বিন্দুকেই কৰা আৰু ড্ৰামাৰ প্ৰতিটো দৃশ্যক জানি-বুজি লোৱাৰ পাছত বিন্দুৰ মাত্ৰা লগাই দিয়া। এই বিন্দুৰ মাত্ৰাৰ মহত্বক জানি হৈ যোৱা কথাত বিন্দু লগাই দিয়া, বিন্দু হৈ গ'লে সহজযোগী হৈ যাবা। এনেয়েও এতিয়া বিন্দু হৈ ঘৰলৈ যাব লাগিব। ঘৰত সকলোৱে বিন্দু ৰূপত থাকে য'ত সংকল্প, কৰ্ম, সংস্কাৰ সকলো একত্ৰ হৈ থাকে।

*শ্লোগান:- কৰ্মযোগী হৈ কৰ্ম কৰোঁতেও উপৰাম স্থিতিত থকা মানেই উৰণীয়া পক্ষী হোৱা।

!!ওঁম্ শান্তি!!

***